

жилъ да ся побере съ корабитъ си въ пристанището на единъ островъ; но както съгледалъ огъ тамъ, че единъ отъ корабитъ му, изоставенъ въ морето бѣдствувахе да потъне съ челоуѣцѣтъ наедно, домилъло му и заповѣдалъ тутакси да ся притекжтъ съ други кораби да имъ помогнжтъ: но челоуѣцѣтъ му, като виждахъ явно примѣждіето, прѣдставятъ му, че е по-добръ да потъне единътъ, а не да ся изложатъ на погибель всичкытъ. Алфонсъ обаче безъ да ги слуша и безъ да мысли повече, възлѣзе на главныйтъ корабъ и самъ ся притече дано имъ помогне. Като видѣхъ и другытъ това челоуѣколюбіе у царя, и отъ неговый прихѣръ насърдченъ, последовахъ го тутакъ си, и, съ опасность на свойтъ си животъ, избавихъ корабътъ съ челоуѣцѣтъ. И Алфонсъ казуваше испослъ: „Прѣдпочитахъ по-добръ да потъна въ морето съ всичкытъ си флотъ, а не да видѣмъ онѣзи клетивцы да загынжтъ прѣдъ очитъ ми безъ да ся помжжъ да имъ помогна и да ги отървжъ.“